

KAPITEL 7 – hvor Berna og hendes mor giver Magnus en usynlig fødselsdagsgave

Magnus nærmest flyver hjem. Ikke mere skole for i dag. Nu vil han hjem og fejres, og han skal op til Berna. Han løber ind i opgangen, låser sig ind i entreen, smider jakke, sko og taske og løber så ud i opgangen igen og op til Berna.

“Kom indenfor, Magnus,” siger Bernas mor.

“Ja, kom indenfor,” siger Berna.

Hun ser anderledes ud, end hun plejer, tænker Magnus. Lidt nervøs eller spændt måske. Og også lidt stolt. Måske lidt ligesom hun så ud på fodboldbanen den dag, hvor træner-Torben sagde, at hun kunne blive lige så god som Nadia Nadeem og Pernille Harder.

“Sæt dig i sofaen,” siger Bernas mor. “Vi har en gave til dig, som man ikke kan pakke ind.”

“Det er også de bedste,” siger Magnus. “Det siger mor selv. For oplevelser, det er meget bedre end ting, man kan købe i butikkerne – medmindre det er ting fra et loppemarked selvfølgelig. Det siger min mor i hvert fald.”

“Lige præcis,” siger Bernas mor. “Og denne her gave, den kommer til at give dig mange gode oplevelser resten af dit liv. Det er en gave, der er bedre end en bedste ven. Bedre end tusinde rejser til eventyrlige steder, bedre end smukke solnedgange og endda bedre end 100.000 af din mors kokosmakroner.”

Magnus kan mærke sit hjerte banke hurtigere og hurtigere. Han kan ikke på nogen måde regne ud, hvad det kan være. Men det lyder helt, helt fantastisk. Og det lyder helt sikkert som den fødselsdagsgave, han kommer til at blive aller glædest for. Også selvom han godt ved, at han får en iPhone af mormor.

“Det er endda bedre end at spille fodbold,” siger Berna. “Jeg tror virkelig, du bliver glad for det,” siger hun og får igen det der lidt mærkelige nervøse – men også stolte – udtryk i ansigtet.

“Jeg plejer godt nok altid at skulle gætte, hvad der i mine gaver, for det elsker mor, når jeg gør. Men den her kan jeg altså ikke gætte. Kan I måske give mig et lille tip til, hvad det er?” spørger Magnus.

“Ja da,” siger Berna. “Det er noget, der er oppe i himlen.”

“En flyvemaskine?”

“Nej, det er oppe i himlen, men også lige her og over det hele,” siger Bernas mor.

“Øhhh, vind?”

Magnus har hørt i TV-avisen, at vind er noget af det mest fantastiske, og at vind og energi og møller, der snurrer rundt, måske kan redde jorden fra at blive så varm som en sauna. Og lige præcis det med at jorden bliver varm som en sauna, er den største trussel nogensinde, har mor forklaret. Det må næsten være vind. Magnus kan allerede mærke skuffelsen indfinde sig. Helt ærligt. Vind? Det kan da aldrig være bedre end 100.000 kokosmakroner.

“Nej, ikke vind,” siger Bernas mor. “Det er noget, der lytter og hjælper og leder dig på rette vej.”

“Øhhh, stjerner?”

Magnus har engang hørt om en halvgammel gedehyrde, der fór vild i junglen eller et andet dødssygt sted, og som fandt hjem ved at kigge på stjernerne.

“Nej, det er ikke stjerner,” siger Berna. “Det er gud. Vi giver dig en gud.”

En gud? Hvad i alverden skal han – Magnus Søborg Nørreager – med en gud? Guder er jo kun noget, man har brug for, hvis man ikke har noget sundt at tage sig til. Og så ovenikøbet på hans fødselsdag, hvor han i den grad har noget sundt at tage sig til.

Magnus ved ikke, hvad han skal sige. Eller hvor han skal kigge hen. Det er svært at skjule skuffelsen. Har han spænet hele vejen hjem fra kristendomstimen for at få en usynlig gud, der slet ikke findes?

“Altså, du har jo ikke en far, og det ved jeg jo godt, hvordan føles, og det er jo ret svært nogle gange. Og altså, når din mor heller ikke har givet dig en gud, så tænkte jeg bare, at det kunne vi gøre. Altså min mor og mig. Det kan godt være, man ikke kan tage ham med til fodbold og sådan noget, men på en måde kan man godt, og man kan tage ham med alle

vegne og snakke med ham og sådan noget. Fx hvis man føler sig lidt alene i frikvarteret eller på vej hjem fra skole eller sådan noget. Så er han der for dig. Og lytter til dig,” siger Berna.

Magnus ved ikke, hvor han skal se hen, eller hvad han skal sige. Han kigger på Berna. Han kan se, at hun er nervøs. Måske er hun i tvivl om, om den gave nu også var en god idé. Og hun gjorde det helt sikkert for at hjælpe. Det er Magnus sikker på. Han kan næsten høre sin mor sige: “Hun mener det godt, Magnus. Og det er det vigtigste. Også selvom det er totalt irriterende.” Det siger mor altid, når mormor har været på besøg fra Jylland, og Magnus og mor er ved at blive vanvittige over, at mormor begynder at rydde op og vaske tøj og flytte rundt på tingene i køkkenskabene.

Berna mener det godt. Det er han sikker på. Han forstår bare ikke, hvad han skal med en gud, og hvorfor han skal have sådan en, bare fordi han ikke har en far. Man kan jo heller ikke tage en gud med til fodbold, og i øvrigt er problemet allerede løst, for nu tager Morten jo med. Men Magnus vil ikke skuffe Berna ved ikke at virke glad for gaven. Så han siger:

“Det er bare... altså jeg ved jo ikke helt, hvordan man bruger ham gud der? Er der sådan en brugsanvisning eller noget?”

Berna ser lettet ud og griner. “Nej, det er der ikke Magnus. Du skal bare tænke på gud som en, der altid gerne vil hjælpe dig, som altid ser dig, og som altid har tid til at lytte. Og

ellers kan du bare spørge mor og mig, hvordan det fungerer.”

En, der altid vil hjælpe og altid lytter? Det lyder jo egentlig meget godt, tænker Magnus. Det kan da godt være, han skulle prøve gud af i et par uger. Måske tre uger. Træner-Torben siger i hvert fald, at efter tre uger kan man tage stilling til, om man vil have fodbold ind i sit liv. Det kan vel være nogenlunde det samme med en gud, tænker Magnus.

“Kan man selv bestemme, hvordan han skal se ud?” spørger han og tænker på, at han ikke gider få hjælp af en, der ligner ham, der er tegnet i grundbogen i kristendomsundskab.

Bernas mor griner: “Ja, det bestemmer du helt selv, Magnus.” ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus får en gud i fødselsdagsgave. Hvad synes I om den gave?

